

F.t.l. om film

løbende debat er ofte nævnt antallet 15-20 film årligt som minimum.

Gennemsnitsomkostningerne ved produktion af en spillefilm i Danmark er i øjeblikket ca. 3,5 mill. kr., hvilket er yderst billigt i forhold til de fleste andre lande. En årlig produktion af 15 film ville således koste ca. 52,5 mill. kr. Regnes der med en privat kapitalindsats og en indsats fra Danmarks Radio til co-produktioner på i alt ca. 14,5 mill. kr., ville finansieringen af 15 film årligt kræve offentlige støttemidler på 38 mill. kr., hvoraf dog en del i form af andel i filmenes indtægter ville vende tilbage. De nuværende støttemidler (finansloven for 1981) udgør ca. 21,5 mill. kr., og finansieringen af 15 film årligt ville således kræve en yderligere offentlig støtte på 16,5 mill. kr.

Det er som nævnt almindeligt, at spillefilm giver så beskedne indtægter, at disse kun rækker til at tilbagebetale en lille del af den offentlige støtte, der er ydet. I finansårene 1975-76 til 1980 ydedes en samlet produktionsstøtte på 60.565.000 kr., hvoraf kun tilbagebetaltes 4.198.000 kr. eller 6,9 pct. De ydede lån, som ikke er blevet tilbagebetalt, er hidtil ikke blevet afskrevet, men står i statsregnskabet opført som et statsligt tilgodehavende. Selv om det kan ske, at en film mange år efter sin premiere stadig kan give indtægter, hører det dog til sjældenhederne, at der efter en relativ kort periodes forløb indgår indtægter af nogen betydning, og det forekommer urimeligt, at statens tilgodehavender således på forlængst udspillede film akkumuleres år for år. Der agtes derfor indført en ordning, hvorefter ikke-tilbagebetalte lån efter et rimeligt åremål, f.eks. 5 år efter en films premiere, endeligt afskrives.

Til nr. 3

I den nugældende lov er der i § 11, stk. 2, nr. 6, hjemmel til at filminstituttet »i særlige tilfælde« kan anvende midler til produktion eller medproduktion af danske film. Ved indførelsen af denne bestemmelse i 1972-loven betonedes det, at instituttets mulighed for at optræde som producent eller medproducent måtte have undtagelsens karakter, nemlig når der var tale om film, som det måtte anses for ganske særlig ønskværdigt at få produceret, og som de private producenter ikke har kunnet eller villet påtage sig ansvaret for, selv ikke med statslig støtte i form af lån eller garanti for lån.

Hjemmelen for filminstituttets optræden som egentlig filmproducent er kun anvendt ganske enkelte gange. Som udviklingen har været, hvorunder den statslige produktionsstøtte som nævnt har ud-

gjort en stadig større del af filmenes produktionsomkostninger, må det imidlertid ses i øjnene, at det i fremtiden i større omfang vil kunne blive nødvendigt, at filminstituttet optræder som enefinansierende - producent - af spillefilm. Specielt kunne dette tænkes at gøre sig gældende for børnefilm, som, jfr. nedenfor, foreslås undergivet en særordning. Ordene »i særlige tilfælde« foreslås derfor at udgå af bestemmelsen, uden at der her ved er tilsigtet nogen ændring i ønsket om, hvor det overhovedet er muligt, at opretholde en privat indsats inden for filmproduktion.

Til nr. 4

Bestemmelsen om tabsudligning er med en redaktionel ændring identisk med den gældende lovs § 11, stk. 2, nr. 7. Filminstituttets bestyrelse har gennem de senere år ved fordelingen af midler til støtteformål i nogen grad nedprioriteret dette formål til fordel for den forudgående produktionsstøtte. I 1981 har bestyrelsen dog i sin fordeling af instituttets midler afsat 1,1 mill. kr. til tabsudligning imod de foregående år 800.000 kr., men det kan nævnes, at de 9 film, som anmeldtes til at komme i betragtning ved uddelingen i 1981, repræsenterede et samlet tab på 10.351.200 kr.

Som et af midlerne til at animere til en privat kapitalindsats inden for kvalitetsfilm forekommer det rimeligt at opretholde denne støttebestemmelse. Ved ordene »kunstnerisk kvalitet« sigtes der både til film, som ved en bedømmelse af det færdige resultat må siges at opfylde dette kvalitetskrav, og til film, hvor intentionerne om kunstnerisk kvalitet er åbenbare, selv om disse intentioner ikke kan siges at være opfyldt fuldt ud i det færdige produkt.

Til nr. 5

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 11, stk. 2, nr. 8, idet der dog til den gældende bestemmelse er føjet en udtrykkelig hjemmel for filminstituttets bestyrelse til at fastsætte vilkårene for ydelse af støtte til import, distribution og forevisning af film. Hensigten med denne tilføjelse er som med den tilsvarende tilføjelse under nr. 2 at give instituttets bestyrelse mulighed for ved ydelse af en støtte, uden hvilken den pågældende film sandsynligvis ikke var kommet til landet, at fastsætte sådanne betingelser, som sikrer filmens forevisning for de bredest mulige kredse af befolkningen, herunder ad andre kanaler end biograferne og i egne af landet, som normalt vil blive underforsynet med kvalitetsfilm.